

διέταξε να μην της ανοίξουν. «Παιδιά έκφυλα! Έλεγε. Τέτοις ώρα ξυπνάνε οί άνθρωποι; Τέτοια ώρα ήρθατε να μου ζητήσετε την εύλογία μου; Δεν ανοίγω!.. Δεν θέλω ν' ανοίξω! Κανέννας δεν μ' αγαπάει, Τερεζίτα».

Τέλος, έπειτ' από πολλή γκρίνια, είπε στη γυναίκα του ν' ανοίξη. Κάθησε τότε σε μιά πολυθρόνα κ' οί δυο νεόπαντροι προχώρησαν προς αυτόν και γυνάτισαν μπροστά του. Έκείνος τούς εύλόγησε, αφού πρώτα άξίωσε από τόν γαμπρό του ν' αφήνη την Τερεζίτα να πηγαίνη να τόν ξυπνή κάθε πρωί, γιατί άλλοιώς δεν θά τó κουνούσε άπ' τó κρεβάτι του.

Από κείνη την ήμέρα, ή Τερεζίτα ξυπνούσε βιαστικιά κι έτρεχε κάθε πρωί στις έφτά να τόν ξυπνήση, όπως πάντα. Άκουγε τή φωνή της και τά χτυπήματά της, μά, τώρα πειά, στην έξωπορτα του σπιτιού. Την άφηνε να χτυπάη κι αυτός στριφογύριζε μέσ' στις κουβέρτες του. Γελούσε μάλιστα, εύχαριστημένος γιατί ή φωνή της ήταν πάντα όμοια με άλλοτε. Καμμιά φορά μάλιστα ξανακοιμόταν για λίγες στιγμές και ό ύπνος αυτός του φαινόταν πολύ γλυκός γιατί ήξερε πώς κάποιος άγρυπνούσε έξω. Ήξερε πώς ή Τερεζίτα καθόταν στα σκαλοπάτια της πόρτας. Κάθε τόσο έφερνε τά χείλη της στην κλειδαρότρυπα και φώναζε: «Μπαμπά!... Μπαμπά!...» Αυτή ή φωνή τόν έκανε να γελάη σαν νάπαιζε κάποιο παιγνίδι. Στο τέλος, άνοιγε... Κ' ή Τερεζίτα έμπαινε μέσα, ταπεινή κ' ύποταχτική.

Ήρθε ό χειμώνας. Οί κατηφορικοί δρόμοι του χωριού γινήκαν χειμάρροι και τó χιόνι έλαμπε πάλι στα βουνά. Ένα πρωί, ό Φέρρο περίμενε να χτυπήση ή Τερεζίτα την πόρτα. Είχε άργήσει. Σε κάποια στιγμή ένας θόρυβος άκούστηκε άπ' έξω. Θά έλεγε κανείς πώς ήταν ό άνεμος. Μά δεν ήταν ό άνεμος. Ήταν εκείνη που χτυπούσε και στέναζε σαν άναστατωμένη από τή θύελλα: «Μπαμπά! Μπαμπά! Άνοιξε... Είμ' έγώ, ή Τερεζίτα!»

Ό Φέρρο έκανε πώς δεν άκουγε. Άκουγε τή βροχή που λυσομανούσε και σκεφτόταν: «Άν ανοίξω άμέσως, τó πράγμα δεν θά είχε καμμιά σημασία. Άς χτυπήση ακόμα. Άν μ' αγαπάη πραγματικά, θά περιμένη στη μπόρα». Ή Τερεζίτα εξακολουθούσε να χτυπάη άπελπισμένα κι άκουγόταν ό θόρυβος που έκαναν τά νύχια της καθώς προσπαθούσε να τά γαντζώση στην πόρτα. «Όχι, μην άνοίγεις! πρόσταξε τή γυναίκα του. Θά σου πω πότε πρέπει ν' ανοίξης». Στο τέλος άνοιξαν.

Ή Τερεζίτα μπήκε μέσα, παραπατώντας, άσπρη σαν σάββανο, με τó πρόσωπο γεμάτο νερά άπ' τή βροχή, με τά πόδια κατακόκκινα. Κάθησε στα πόδια του πατέρα της κι άρχισε να κλαίη.

— Τό ξέρετε, είπε, πώς γέννησα την περασμένη νύχτα; Μιά γραμμή από αίμα κυλούσε στο γυμνό της πόδι.

— Είμαι άσχημα, πολύ άσχημα, πρόσθεσε. Με κάνατε να περιμένω τόσο ώρα, έξω στη μπόρα...

Ό Φέρρο άρχισε να χαϊδεύη τά γυμνά της πόδια, όπως όταν ήταν μικρούλα. Τά μάτια της είχαν άναποδογυρίσει κ' είπε λαχανιασμένη:

— Δεν ήθελαν να μ' αφήσουν να φύγω... Μά έγώ ήρθα... Πήδηξα κρυφά άπ' τó κρεβάτι σε μιά στιγμή που δεν ήταν κανείς στην κάμαρη...

Γίνηκε πελιδνή, βαρειά. Ό Φέρρο της χαϊδευε τά μαλλιά και της έλεγε:

— Ναι, ναι, τó ξέρω... Άγαπās τó μπαμπά σου! Μά ξεαφνα είδε πώς δεν σάλευε πειά. Φαινόταν σαν να κοιμάται. Τά γαλάζια της μάτια είχαν άπομείνει όρθάνοιχτα, χωρίς βλέμμα. Ό Φέρρο άρχισε τότε να φωνάζη σαν ένα παιδί τρομαγμένο. Την κουνούσε, μά του κάκου...

— Ποιός θά μ' αγαπάη τώρα, Τερεζίτα; έλεγε άπελπισμένα. Ποιός θά μ' αγαπάη; ΚΟΡΡΑΝΤΟ ΑΛΒΑΡΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Σε μια μικρή έπαρχιακή πόλι ήσαν δυο δίδυμοι άδελφοί που έμοιάζαν σαν δυο σταγόνες νερό. Μιά μέρα ό ένας πέθανε. Ύστερ' από δυο μέρες ό άλλος, περνώντας στο δρόμο, συνάντησε έναν οικογενειακό φίλο.

— Πές μου, σε παρακαλώ, τόν ρώτησε ό φίλος, ποιός ακριβώς πέθανε; Έσείς ή ό άδελφός σας;

Ένας ραββίνος μιάς πολωνικής κοινότητας κάνοντας κάποια περιοδεία, έπήγε να μείνη στην οικογένεια Ρούθ σ' ένα μικρό χωριό. Τόν δέχτηκαν μ' ένθουσιασμό και ό ραββίνος, έκμεταλλευόμενος την φιλοξενία τους, τó έστρωσε για καλά στο φαγοπότι και δεν έννοούσε να φύγη. Ύστερα από δέκα μέρες, οί άνθρωποι άρχισαν να στενοχωρούνται και ό Ρούθ είπε στη γυναίκα του δυνατά για να τó άκούση ό ραββίνος που ήταν στο άλλο δωμάτιο.

— Αυτός ό παληοραββίνος δεν έννοεί να τó κουνηση από δω. Δεν μπορείς να καταλάβης τί χαρά θά μου έκανε άν έφευγε.

Ό ραββίνος τó άκουσε και την άλλη μέρα τó πρωί έφυγε. Άλλά μόλις βράδυασε, οί σύζυγοι Ρούθ τόν είδαν με μεγάλη τους έκπληξι να ξαναχυρίζη.

— Τί σās συνέθη, κύριε ραββίνε, και ξαναχυρίσατε; τόν ρώτησε ό σύζυγος Ρούθ.

— Τίποτε σπουδαίο, είπε ό ραββίνος, αλλά έπειδή ήξερα πώς ή άναχώρησίς μου θά ήτο εύτυχές γεγονός για σās και έπειδή σās άναπώ πάρα πολύ... ξαναγύρισα για να χαρώ κι έγώ μαζί σας.

Ένας δικηγόρος μεγάλων υποθέσεων αφού υπεράσπισε τόν πελάτη του που κατηγορείτο για ληστεία μετά φόνου και για έμπρησμό βγαίνει από τó δικαστήριο με ύφος εύχαριστημένο. Ένας συνάδελφός του τόν συνάντησε στην πόρτα.

— Φαίνεται, του λέει,

πώς τά κατάφερες πάλι. Ό πελάτης σου θά ήταν τυχερός.

— Άσφαλώς. Έκέρδισα τó ήμισυ της υποθέσεως.

— Κατεδικάσθη ό πελάτης σε φυλάκιση;

— Κατεδικάσθη σε θάνατο. Άλλά τόν άπήλλαξα από την κατηγορία του έμπρησμού.

Ό μισέ Τζανής, μισέ Μπουρλής και μερικοί άλλοι Χιώτες Καστρινοί είχανε πάει στο κυνήγι. Έκεί που κυνηγούσε, ένα θηρίο έφαγε του μισέ Τζανή τó κεφάλι. Άμα είδαν τόν μισέ Τζανή οί σύντροφοί του χωρίς κεφάλι, ρωτούσαν ό ένας τόν άλλο:

— Είχεν κεφάλι ό μισέ Τζανής, για έν είχε;

Σκεφτόντουσαν, σκεφτόντουσαν, δεν μπόρεσαν όμως να θυμηθούν άν είχε κεφάλι. Πήγανε τότε στη γυναίκα του και την ρωτήσανε άν είχε κεφάλι ό άντρας της.

— Ξέρω γώ, άφεντικά! είπ' εκείνη. Θυμάμαι μονάχα πώς ήρχουνταν ό μπαρμπερης κι έμπαρμερίζεν τον.

Μιά φορά δυο Χιώτες έγλύτωσαν ένα μεγάλο πασά του σεραγίου που κόντευε να πνιγή. Ό Σουλτάνος τόσο εύχαριστήθηκε, που τούς προσκάλεσε για να τούς δώση ό,τι ζητήσουν. Τούς είπε λοιπόν:

— Θέλω να σās κάμω καλό, μά ό,τι μου ζητήση ό ένας του άλλου θά του δώσω τó διπλό.

Κανέννας τότε δεν ζητούσε τίποτε, για να μη δώση στον άλλον ό Σουλτάνος τó διπλό. Τότε ό Σουλτάνος τούς έβίασε να ζητήσουν έπιτέλους κάτι κι ό ένας έζήτησε να του βγάλουν τó ένα μάτι για να βγάλουν του συντρόφου του και τά δυό!